

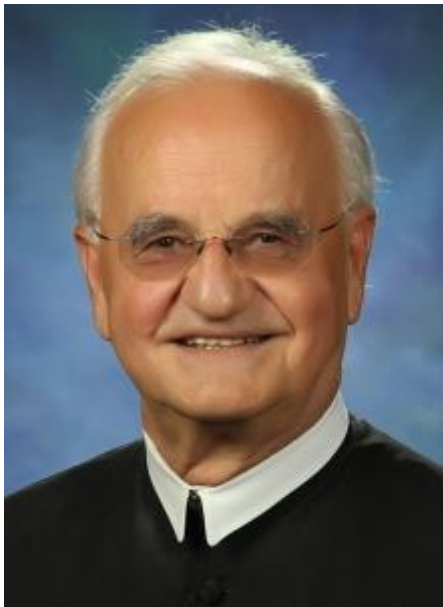
SZEMLÉLEK

Lefutnál-e 50 kilométert egy 74 éves szerzetessel?

[Facebook](#) [Tumblr](#) [Tweet](#) [Google+](#)

2015. február 26. - [Gégény István](#)

Megkérdeztem a hazánkban vendégeskedő dallasi sportos papot, miért futja körbe tízszer a Margitszigetet március 1-jén. Azt üzeni, bárki elkísérheti egy darabon, vagy akár a teljes távon.

Marton Bernát kamaszként szökött ki 1956-ban az Egyesült Államokba. A cisztercieknél megkezdett, később a (Szent) Margit Gimnáziumban, majd a piaristáknál folytatott tanulmányait a tengerentúlon fejezte be. Idősödő fejjel fedezte fel, hogy egyik hazai osztálytársa milyen komoly politikai karriert futott be – a Facebookon köszöntek újra egymásra Surján Lászlóval. Ugyanezen a közösségi médiafelületen találkoztam a hírrel, miszerint közös futásra hív mindenkit a tavasz első vasárnapján az örökifjú szerzetes. Fiatalos gyorsasággal reagált a megkeresésemre, lelkesen mesélt élményeiről. Kiderült, hogy edzés közben hol szentbeszédeit tervezgeti, hol imádkozik, s a nagy távokat nem tartja nagy dolognak, szerinte kitartás kérdése az egész. Mint az élet. Ahogy Pál apostol fogalmaz: "Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban." (Fil 3, 14)

– **Honnan jött ez a futás iránti, hogy is fogalmazzam, rajongás?**

– Mondjuk csak ki nyugodtan: futómánia. Viccesen akár még a futóbolondságot is bevállalnám. Szerzetesként sok-sok éven át tanítottam, majd 15 évig igazgató voltam. Utóbbi poszt sok idegeskedéssel, rengeteg feladattal járt, ami nem tett jót az egészségemnek, igencsak elhíztam. Amikor véget ért ez a megbízatásom, kerestem valami lehetőséget a változásra, így kezdtem el 55 évesen kocogni. De nem ment. Futottam 100 métert, mire kifulladtam. De aztán megint nekikezdttem, már 400 métert bírtam, többet viszont nem. Így ment ez, már 1 kilométerig kitartottam, aztán, ahogy egyre jobban belejöttem, megtudtam, hogy vannak 5 kilométeres futóversenyek, ilyeneken kezdtem rajthoz állni. Aztán megdupláztam a távot, majd megint megdupláztam, és idővel eljutottam oda, hogy immár évente 1-2 maratonon részt veszek. Sőt, az elmúlt 6 évben minden alkalommal elindultam a Dallashoz közeli Fort Worth-ben rendezett ultramaratonon, ahol kicsit hosszabb, 50 kilométer a táv.

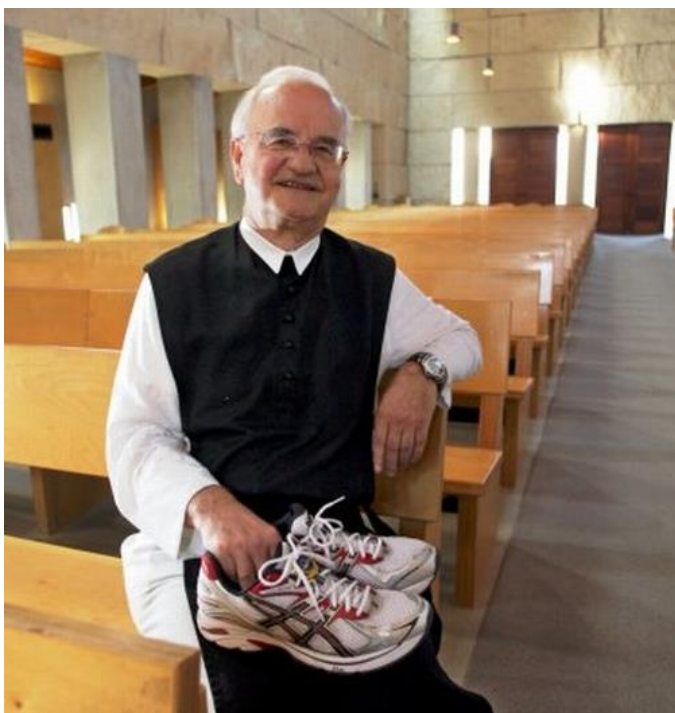
– **Mikor merült fel az ötlet, hogy március 1-jén másokkal együtt Magyarországon is lefussa ezt a távot?**

– Először szomorú voltam, hogy idén lemaradok [erről az ultramaratonról](#), mert nem tudok csak ezért visszarepülni az Egyesült Államokba. Aztán rájöttem, hogy Budapesten is teljesíthetném aznap a távot, GPS-alapú mérőeszközzel igazolhatnám az eredményt a szervezők felé. Az ötlet megtetszett a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium igazgatójának – ebben az intézményben vagyok most épp vendégtanár, január 2-án érkeztem egy fél évre. Felmerült, hogy csatlakozhatnak hozzám a diákok, ha szeretnék. Aztán szóba jött, hogy szülők is bekapcsolódhatnak, ezt követte az öregdiákok meghívása, most meg már ott tart az egész, hogy az interneten hirdetik mindenkinek a lehetőséget.

– Miként néz majd ki ez a közös futás a gyakorlatban – egyazon időben futnak, mint az USA-beli résztvevők?

– Ezt nehéz lenne kivitelezni az időeltolódás miatt. Helyi idő szerint ugyanúgy reggel 7 órakor kezdek én is, mint a többiek Fort Worth-ben, ám ők a valóságban akkor rajtolnak majd, amikor én célba érek. Bárkit szívesen fogadok kíséretként, aki szeretne velem futni. Akár az egész távon is elkísérhetnek a kitartóbbak, de rövidke szakaszokra is be lehet állni mellém. Turócziné Pesty Ágnes, a budai ciszterci gimnázium igazgatóhelyettese koordinálja a csatlakozókat, [a Margitsziget Margit híd felőli bejárata közelében lesz egy sátor felállítva](#), ahol folyamatosan tájékozódni lehet a futás ideje alatt, tehát kora délutánig a bekapcsolódási lehetőségről.

– Hogy érzi magát idehaza?

– Úgy vagyok vele, mint amikor egy kör bezárul. Elmentem, most visszatértem. 19 éve készültem rá, hogy eljussak idáig – máskor is hazalátogattam már, de mostanra sikerült elérni, hogy fél évet Magyarországon tölthessek. Boldog vagyok, mert azt látom, hogy nagyon sokat fejlődött, megszépült a főváros. A gyerekek, akiket angolra tanítok, felkészültek, rajtuk keresztül azt látom, hogy színvonalas a magyar oktatás. Barátságosak a magyarok, ezt különösen annak fényében mondom, hogy a korábbi években mást tapasztaltam. Sokszor láttam komornak a magyar embereket, de mintha valami jó irányba haladna. A tantestület, amelynek ideiglenesen tagja lettem, fantasztikus emberekből áll.

– További tervek?

– Március 22-én már be van jegyezve a naptáramba egy római maratonfutás...

Beszélgetőtárs: Gégény István

* * *

[Ide kattintva egy tavaly februárban készült amerikai videó látható.](#)

[Itt pedig egy idén februárban készült magyar beszélgetés hallható \(Lánchíd Rádió, 48 perces hanganyag\).](#)